

Święta Maryja, Niewiasta nowa

1. Niewiasta nowa zapowiedziana w raju
2. Podwójny sposób urzeczywistnienia się nieprzyjaźni z szatanem
3. Kontrast między Ewą a Maryją
4. W dziele Odkupienia Nowa Ewa u boku Nowego Adama
5. Zmartwychwstanie Jezusa i Wniebowzięcie Maryi

Na obraz i podobieństwo swoje stworzył Bóg pierwszego człowieka. To podobieństwo do Stwórcy posiadał nie tylko mężczyzna, ale także niewiasta, Ewa. Pierwszą parę ludzką połączył Bóg miłością. Ustanowił małżeństwo.

Pierwsi małżonkowie popełnili jednak grzech pierworodny. Pierwsza niewiasta, Ewa, posłuchała szatana. Zerwała zakazany owoc. Na siebie, męża i swoje potomstwo sprowadziła śmierć, cierpienie, dysharmonię z Bogiem i wszelkim stworzeniem. Miłosierny Stwórca przyobiecuje jednak pierwszej rodzinie pomoc w walce ze złem i zwycięstwo nad sprawcą wszelkiego zła, diabłem. Z szatanem walczyć będzie nowa Niewiasta wraz ze swym Potomkiem. Syn nowej Niewiasty odniesie pełne zwycięstwo nad kusicielem. Tą nową Niewiastą jest Maryja. Jej Syn, Bóg Człowiek zbawi ludzi, pokona śmierć i szatana.

„...Zaprowadzona przez Boga nieprzyjaźń między wężem a niewiastą urzeczywistnia się w Maryi w podwójny sposób. Jako doskonały sprzymierzeniec Boga i nieprzyjaciółka szatana została całkowicie wyzwolona spod jego władzy przez Niepokalane Poczęcie, kiedy została poczęta w łasce przez Ducha Świętego i zachowana od wszelkiej zmyzy grzechu. Ponadto, włączona w zbawcze dzieło Syna, Maryja została w pełni włączona w walkę przeciw duchowi zła” (JPoMB, t. IV, s. 137). Maryja jest niewiastą nową, jedną jedyną wśród wszystkich niewiast, bo tylko Ona otrzymała łaskę Niepokalanego Poczęcia.

Sobór Watykański II w konstytucji dogmatycznej o Kościele „*Lumen gentium*” przypomina kontrast, jaki zachodzi między zachowaniami Ewy i Maryi, przedstawiony przez św. Ireneusza w następujących słowach: „Jak tamta – to znaczy Ewa – została zwiedziona słowami anioła tak, że sprzeniewierzyła się Bogu nie zachowując Jego Słowa, tak również ta – to znaczy Maryja – otrzymała dobrą nowinę dzięki słowom anioła, tak że mogła nieść Boga będąc posłuszną Jego słowu; i tak jak tamta została zwiedziona i okazała nieposłuszeństwo Bogu, tak ta dała się przekonać, by być posłuszną Bogu i dlatego Dziewica Maryja została orędowniczką dziewicy Ewy. I tak jak rodzaj ludzki został poddany śmierci z powodu dziewicy, został od niej wyzwolony dzięki Dziewicy; tak więc nieposłuszeństwo dziewicy zostało zrównoważone posłuszeństwem Dziewicy” (JPoMB, t. IV, s. 207). Najświętsza Maryja Panna jest tą nową Dziewicą, nową Niewiastą. „Od początku ziemskich dziejów człowieka idzie przez tę ziemię Niewiasta. Jej pierwsze imię jest Ewa – matka żyjących. Jej drugie imię pozostaje związane z obietnicą Mesjasza w Protoewangelii. To drugie imię odwiecznej Niewiasty na szlakach dziejów człowieka zostaje objawione dopiero w pełni czasu. Jest to imię Miriam – Maryja, Dziewica z Nazaretu. Poślubiona mężowi, któremu było na imię Józef z domu Dawida. Poślubiona Duchowi Świętemu” (JPoMB, t. III, s. 22-23).
Święta Maryja, Niewiasta nowa!

Najświętsza Maryja Panna jest Niewiastą szczególną, jedy-
ną, Niewiastą nową, bo Ona w sposób szczególny współpraco-
wała z Synem w dziele odkupienia. „Współpraca chrześcijan
z dziełem zbawienia dokonuje się po wydarzeniu Kalwarii, któ-
rego owoce starają się upowszechniać przez modlitwę i ofiarę.
Natomiast Maryja uczestniczyła w tym wydarzeniu, kiedy ono
się dokonywało i to jako Matka. Jej udział zatem ogarnia całe
dzieło zbawcze Chrystusa. Tylko Ona została w ten sposób ze-
spolona z odkupieńczą ofiarą, która wyjednała zbawienie
wszystkim ludziom. Zjednoczona z Chrystusem i Jemu podda-
na Maryja współdziałała z Nim, aby uzyskać łaskę zbawienia
dla całej ludzkości. (...)”

Chociaż Maryja odgrywa rolę tak wyjątkową, zbawienie jest
przeznaczone także dla Niej. Maryja jest pierwszą zbawioną,
odkupioną przez Chrystusa „w sposób doskonalszy” w ta-
jemnicy Niepokalanego Poczęcia i napełniona łaską Ducha
Świętego.

To stwierdzenie każe nam postawić pytanie: jaki jest sens tej
niezwykłej współpracy z planem zbawienia? Należy go szukać
w szczególnym zamiśle, jaki Bóg powziął wobec Matki Odku-
piciele, którą w dwóch ważnych momentach – w Kanie i na
Kalwarii – Jezus nazywa „Niewiastą” (por. J 2, 4; 19, 26). Maryja
uczestniczy w zbawczym dziele jako kobieta. Bóg stworzywszy
człowieka jako „mężczyznę i niewiastę” (por. Rdz 1, 27), pra-
gnie także w dziele Odkupienia postawić nową Ewę u boku
nowego Adama. Dwoje prarodziców weszło na drogę grzechu.
Nowa „para” – Syn Boży we współpracy z Matką – miała przy-
wrócić pierwotną godność rodzajowi ludzkiemu.

Maryja, nowa Ewa staje się zatem doskonałą ikoną Kościoła.
Zgodnie z Bożym zamiślem reprezentuje pod krzyżem odku-
pioną ludzkość, która potrzebuje zbawienia, ale zarazem sama
zdolna jest wnieść wkład w rozwój zbawczego dzieła” (JPoMB,
t. IV, s. 252-253).

Święta Maryja, Matka Zbawiciela jest i pozostanie Niewiastą nową. Zapowiedziana w raju, oczekiwana z tęsknotą jako Matka Emmanuela, w pełni czasu uprzedzająca niczym Gwiazda zaranna wzejście Słońca sprawiedliwości, przez cały bieg ziemskiego życia Niewiasta nowa i jako taka po życiu ziemskim wraz z duszą i ciałem wzięta do nieba.

„Bóg zechciał, aby w sposób analogiczny do tego, co wydarzyło się na początku dziejów ludzkości i historii zbawienia, ideał eschatologiczny objawił się nie przez jednego człowieka, ale przez mężczyznę i niewiastę. Dlatego w chwale niebios, u boku zmartwychwstałego Chrystusa, znajduje się też kobieta wskrzeszona z martwych – Maryja; nowy Adam i nowa Ewa, pierwociny powszechnego zmartwychwstania ciała, które stanęły się udziałem całej ludzkości.

Nie należy oczywiście stawiać na jednej płaszczyźnie eschatologicznej sytuacji Chrystusa i Maryi. Maryja, nowa Ewa, otrzymała pełnię łaski i chwały niebieskiej od Chrystusa, nowego Adama, została bowiem wskrzeszona najwyższą mocą Syna za pośrednictwem Ducha Świętego.

(...) Wniebowzięcie Maryi objawia wielką wartość i godność ludzkiego ciała. W obliczu profanacji i upodlenia, jakich nierzadko zaznaje we współczesnym świecie zwłaszcza ciało kobiece, tajemnica Wniebowzięcia mówi nam o nadprzyrodzonym przeznaczeniu i o godności każdego ludzkiego ciała, powołanego przez Boga, aby stawało się narzędziem świętości i zyskało udział w jego chwale.

Maryja weszła do chwały, ponieważ przyjęła w swoim dziecinnym łonie i sercu Syna Bożego. Wpatrując się w Nią, chrześcijanin uczy się odkrywać wartość własnego ciała i strzec go jak świątyni Bożej, która oczekuje zmartwychwstania” (JPoMB, t. IV, s. 275).